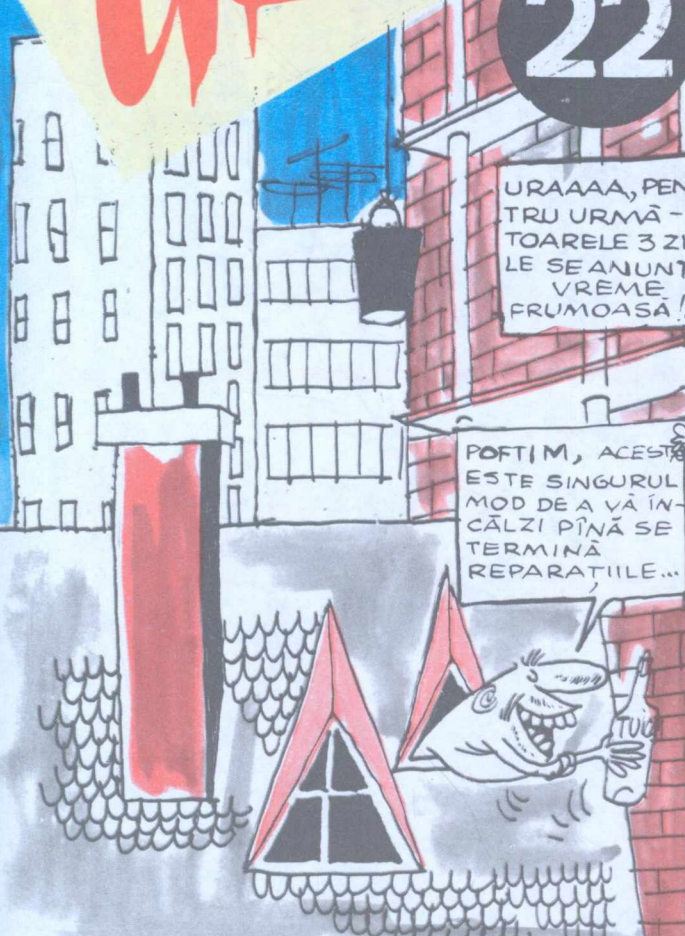

URZICA

22

CE AGITAT E MITITELUL, SE VEDE CĂ IAR ARE COȘMARURI!!!

URAAAA, PENTRU URMĂTOARELE 3 ZILE SE ANUNȚĂ VREME FRUMOASĂ!!!

POFTIM, ACESTĂ ESTE SINGURUL MOD DE A VĂ ÎNCĂLZI PÎNĂ SE TERMINĂ REPARATIILE...

BULETIN METEOROLOGIC

MĂ GÎNDESC CĂ DACĂ UDĂM RODEAUA ÎN CÎTEVA ORE PUTEM AVEA PATINOAR LA DOMICILIUL

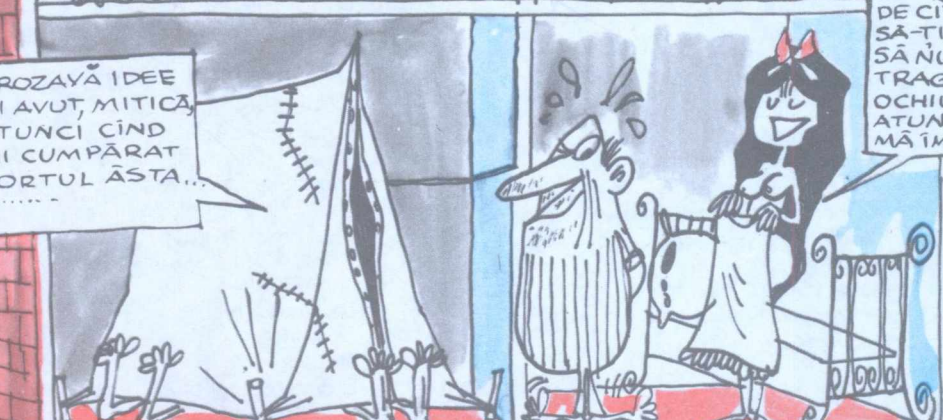
... ÎN LEGĂTURĂ CU SCHIMBUL ACELA DE LOCUINȚĂ, SĂ ȘTIȚI CĂ ÎN ULTIMUL TIMP PŢRENTILE MELE SAUREDUS SIMȚITOR

CE NOROC PE CAPUL MEU, ACUM N-O SĂ MAI POATĂ SPUNE NI MENI CĂ MĂ UIT PĂ / GAURA CHEII!

GROZAVĂ IDEE AI AVUT, MITICĂ, ATUNCI CÎND AI CUMPĂRAT CORTUL ĂSTA...

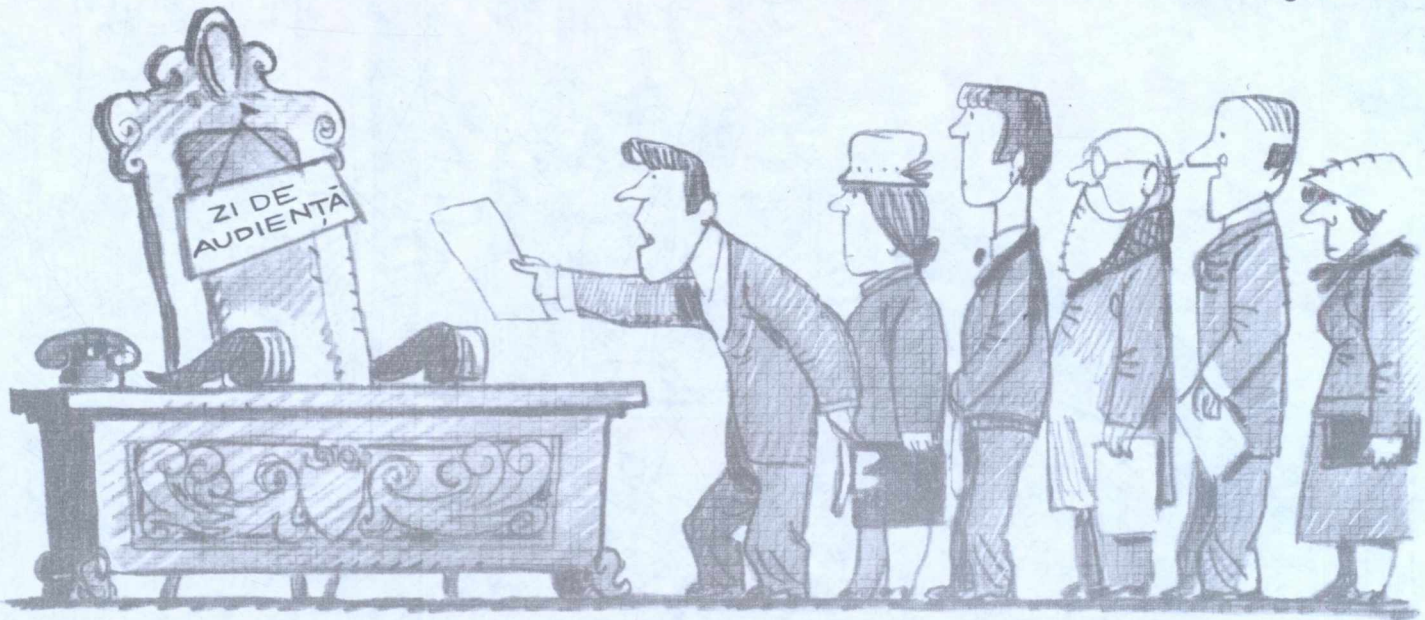
DE CÎTE ORI SĂ-TI SPUN SĂ NU MAI TRAGI CU OCHIUL ATUNCI CÎND MĂ ÎMBRAC

OPRITI ÎMEDIAT LUCRUL LA PĂRTER. NEDOTUL TOV. INGWER ȘEF STĂ LA ETAJUL DOI!!!

SANTIER REPARATII

Răspundere gravă

Mihail Joldea

Plasa de păianjen

Nu mai știu în care an,
Un păianjen dolofan,
Tektilist prin ascunziș,
Mai pe lună, mai furis,
Măsterește o plasă
Deasă
Din urzeală de mătăasă
Și-o ținea la drum mereu,
Ca să prindă-n ea... un leu.
(Vrînd și altceva să muște,
Nu mereu... copan de muște!)
Plin de vise și răbdare,
A pîndit lîngă cărare
Multe ceasuri, zile multe,
Ca să vadă și s-asculte,
Pînă cînd, o dată,
lată,
Înfîindu-și coama lată,
Leul își miroase hrana
Chiar spre locul cu capcana.
Vînătorul, nemișcat,
Zice-n sine: — L-am mîncat!
Sar de-aici ca un nebun
La momentul oportun,
Iar cînd s-o-mplini sorocul,
Poate-i iau în lume locul!

Plan dibaci... dar vezi, pe jos,
Leul trece tacticos
Și se duce într-aiurea,
Stăpînind semeț pădurea.

Lucrătura lui de ață
I-o luase pe-o mustață!

Stelian Filip

Ei, citind ziarul:
— Am auzit că fii-tu nu
prea învață.
Ea, citind un roman:
— Și eu am auzit.
Trec cîteva minute. El a
ajuns la «Mica Publicitate»,
ea a ajuns la capitolul unde,
tînărul s-a sinucis. El, după
ce a parcurs rubrica «Decese»:
— Muri și Popescu...
— Care Popescu?
— Al de era bolnav...
— Aha! Ei, ce să-i faci?
Trec alte cîteva minute. El
întoarce foaia. Ea întoarce pa-
gina
— Cică și-ar fi găsit una...
— Cine? Popescu?
— Nu. Fii-tu!
— La vîrsta lui...
— O cunoști?
— Nu.
— E ceva de capul ei? Sau
o fi vreo patachină?
— Vrea să se însoare cu
ea!
— Ce vorbești! la ascultă
ce anunt idiot: «Vind canar
cu butelie, carte de poezii,
mașină de tocat carne, stilou,
purici vii». Ce zici?
— Parcă cel pe care l-ai
dat la parastasul tăii a fost
mai breaz? Ai băgat în anunt
și loc de veci și loc viran și o
pereche bocanci, iar la sfîrșit
ai adăugat: «Un gînd pios
pentru cel care a fost tata!»
— M-ar fi costat prea mult!
Mai trec cîteva minute.
— Ți-a spus el că se-nsoa-
ră?
— Îhi!
— Și tu ce i-ai spus?
— I-am spus să vorbească

și cu tine că ești tată-său!
— Cu mine n-a vorbit!
— O fi uitat!
— Și dacă pierde faculta-
tea?
— la nu mă mai bate la cap!
— Mă rog! Dacă ții cu tot
dinadinsul să-l nenorocești...
— Eu? Eu sint mamă și
femeie
— Așa! Încurajează-!!
— Nu mai da vina pe mine.
— Ehee, ai să vezi tu!
— Eeee! la lasă!...
— Să-și bage mînțile în
cap...
— N-ai decît să-i spui...
— Spune-i tu! D-ai-a ești
mamă!
— Dar tu? Tu de ce taci?
— Știi ce? Eu n-am chef
de ceartă!
— Atunci pentru ce ai
venit?
— M-ai chemat să-mi vor-
bești de fii-tu!
— E și fii-tu!
— Atunci lasă-mă să-i vor-
besc. Și te rog să nu te ames-
teci! Dacă va fi obraznic, îl
calc în picioare! Cu mine nu
se joacă! Eu nu sint tu! Îi
trag două perechi de palme.
Unde e?
— În camera lui. Uite-te pe
geam!
— Hm! Ce mare s-a făcut
și voinic!
— Păi de cînd am divorțat
și tu te-ai recăsătorit nu l-ai
mai văzut...
— N-am avut timp!
— Astăzi împlinește două-
zeci de ani.
— Zău? Să ne trăiască! To-
tuși o mică observație tre-

buie să-i fac! Stai puțin! Cum
îl spune? Parcă Petrișor... Nu.
Așa îl cheamă pe băiatul ne-
vesti-mii de a doua...
— Alex!
— Așa e! Alex! Uit de la o
vreme...
— Și tatăl se apropie de ușă,
pe care o deschide.
— Ce-am auzit, mă Alex?
Vrei să te însori?
— Da. Și ce? Nu-mi dai
voie?
— Din spre partea mea...
n-ai decît! Eu, ca tată... Da'
să știi că nu e bine! Se supără
maică-ta!
— Știu eu ce fac!
— Mă rog! Treaba ta! Eu
mi-am făcut datoria!
— Și tatăl închide ușa.
— Ar fi însemnat să-l iau
la palme! Așa l-ai crescut,
așa îl ai! Ei... eu trebuie să
plec! M-așteaptă nevastă-
mea! Și cînd mai ai o chestie
d-asta cu copilul, nu-mi mai
telefona acasă... caută-mă la
birou. Să nu creadă cumva...
(pauză) Cînd ne-am despăr-
țit noi, ți-am lăsat aici un
dulăpior de bucătărie. Îți mai
trebuie?
— Ia-!
— Mersi! Și, dacă se însoa-
ră, telefonează-mi și mie. Sin-
tem părinți, ce naiba! Avem
răspundere!... Auzi! Tu ai luat
salariul? Că eu sint în pană!
E ziua puștiului nevesti-mii...
Ți-i dau miercuri! Mersi! Pa!
Tot frumușică ai rămas! Spu-
ne-i lui îi-tu ăla să nu mai
umble cu gitul gol... bîntuie
gripa! M-ar dura să-l știu
bolnav!... Oricum, sint tatăl!

SELECȚIUNI DIN ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

Victor
Eftimiu

● Nimic nu scornește mai repede imaginația noastră, decât pretextele ingratitudinii.

● Oare pe vremea lui Sofocle și-a lui Shakespeare exista critica dramatică?

● Pentru tine, gîndește cu mintea vîrstei tale! Pentru ceilalți, însă, gîndește cu mintea vîrstei lor, dacă vrei să vă înțelegeți.

● Romanele polițiste sînt sterpe de orice literatură și aceasta le dă o simplitate și o puritate demne de clasici.

● Unii fac piese de teatru în care nu se întîmplă nimic și le botează «statice».

Alții scriu drame care o iau razna peste cîmpuri și le numesc «dinamice».

● Zefirii paradisului sau flăcările iadului le-ar simți nu-mai trupul nostru, pe care l-am lăsat viermilor pămîntului. De ce vorbiți de ele sufletului nemuritor, care nu cunoaște bucurii sau dureri fizice?

● Am o singură superstiție, aceea de a pleca marțea la drum: sînt sigur că voi găsi loc în tren.

● Cine a făcut fapta rea, are gata și răspunsul cel bun.

DOUĂ IDEI DE FABULĂ

Acoperire

Cotoiul, cînd ajunge la friptură,
Închide ochii strîns și-apoi o fură,
O sfîșie cît poate el de iute
Cu tot dichisul, dar pe nevăzute,
Astfel ca să se poată jura, cu drept cuvînt,
Pe tot ce are dumnealui mai sfînt
(Cînd e pe punctul de-a minca bătaie)
Că n-a văzut friptura din tîgaie
Și prin urmare nici pe infractor.
Cotoiul astfel scapă mai ușor.

El inchizindu-și ochii, cînd fură (hoț din fire)
Își caută, întii, acoperire.

La visser

Se plînge moș Martin către dulău:
— Am un stăpîn deosebit de rău
Mă pune cu picioarele pe plită
Ca să mă-nvețe cîte-o «învîrtită»
Sau cîte-o sîrbă. Nu știu cum să scap,
Ce-i drept se zice că-s cam greu de cap.
Dar, dacă s-ar purta mai cu blîndețe,
Ar reuși desigur să mă-nvețe
Tot ce-ar dori, în mai puțin de-un an.
De fapt el mă consideră dușman,
Mă chinuie, mă ține-nlănțuit,
Ceea ce eu, mărturisesc, n-admit.
El ar dori, probabil, să-l iubesc
Dar ce să fac? Nu pot, nu reușesc
Și toată-această vajnică urgie
Îmi vine numai din anatomie.
Dacă-aș avea o coadă ca a ta...
— Ei, ce s-ar întîmpla?
— Aș da din ea.

Mircea Pavelescu

Vasile Băran

MICROSTIOANE SATIRICE

SCHIMB DE OPINII

Deși lucrează împreună de puțină vreme, au schimbat între ei atîtea idei încît, dacă ar fi fost stenografiate ar fi ieșit o carte de sute de pagini.

Întii au vorbit despre fotbal.

Apoi, despre fotbal.

Pe urmă, au trecut la fotbal.

Și după aceea, la fotbal.

Au atacat apoi controversata problemă a fotbalului.

Bineînțeles că a rămas deschisă și au discutat puțin și despre fotbal.

Asta ca relaxare.

După aceea au trecut la fotbal, apoi la fotbal.

Se întîlnesc și duminica. Mai ales duminica le place să discute despre fotbal. În schimb, la serviciu, trec la alte teme, cum ar fi de exemplu, fotbalul.

ÎNCURCĂTURĂ

De la spital a venit acasă cu capul altuia.

— Unde vă e capul dumneavoastră? l-am întrebat uluit.

— Unde să fie? Pe umeri, a ridicat el din umeri.

— Dar ăsta nu-i capul dumneavoastră! Capul dumneavoastră era altfel.

— Cum altfel? a început el să ridă. De leu, vrei să spui, de păun?

— Dumneavoastră n-aveați mustăți!

— Au crescut. Așa-i la spital, mi-a explicat el.

— Și nici ochii nu-i aveai așa. Acum sînt verzui.

— Probabil din cauza medicamentelor.

— Și nici nasul, și nici gura și nici fruntea. Dumneavoastră aveai o frunte bombată, ori asta de acum este de-a dreptul plată.

— Poate din cauza...

— Nu e nici o cauză! l-am întrerupt eu absolut convins că la spital i-a fost schimbat capul. Duceți-vă înapoi și cereți-vă capul dumneavoastră. Cum puteți suporta capul altuia?

— Dar nu-i al altuia!

— Ba este, vi s-a făcut transplant, e foarte limpede, capul dumneavoastră a fost dat altuia. Duceți-vă și luați-l înapoi.

— Nu mă mai duc.

— De ce să nu vă duceți?

— De ce să mă duc?

— Să vă luați capul înapoi. ăsta nu e capul dumneavoastră.

— Și dacă nu e, ce? Dă-l dracului de cap. Știam.

— Ce știati?

— Că nu-i al meu. Au greșit. Sau mi l-au schimbat într-adins. Dă-l dracului. Nu mă mai duc.

— De ce să nu vă duceți? m-am cutremurat eu.

— Parcă nu-i tot aia? Ce mare scofală că-i așa sau altfel? Dă-l dracului de cap. Nu prea am eu timp acum de fleacuri.

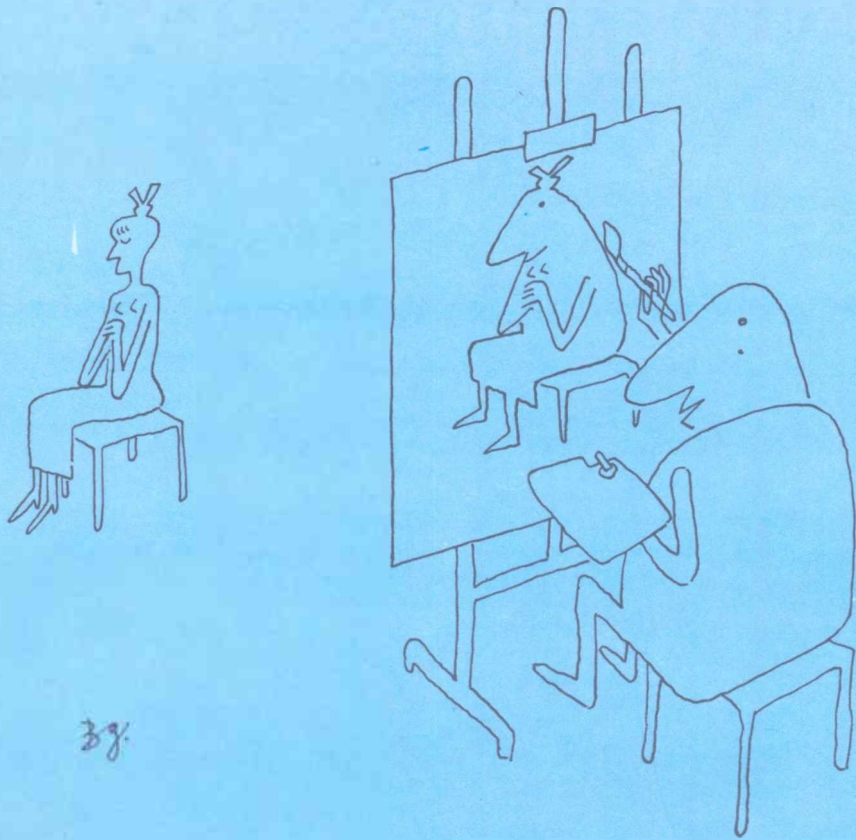
Fred Ghenădescu

DOYADĂ

— Bărbatul tău e fidel?

— Foarte! De 5 ani are aceeași secretară!

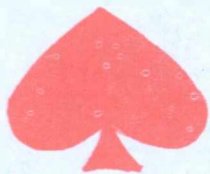
38

Obrazul îmi este din coajă de var,
Am sufletul galben; și port pe chip fard
În zile-anumite! Altminterea par
O bilă împinsă la joc de biliard,

Proces biologic, subtilă esență,
Ciudată problemă, eu sînt o prezență
Complexă: sînt viața și sînt vitamina
Pe care o caută-n tîrg gospodina.

Și veșnic mă roade-ndoiala cîmplită,
Dilemă grozavă de-un Hamlet rostită,
Din care vă dau doar un fir, un crimpei:
«Sînt mama găinii? Sau sînt fiul ei?!»....

CU RESPECT

*Tovarășului Ion Ștefănescu - directorul
Întreprinderii de aprovizionare și construcții, București*

Ne este dat, tovarășe director, să facem cunoștință tocmai acum, în ultima lună a anului, cînd toți muritorii mapamondului încep să fie cuprinși de febra revelionului. Vă cerem scuze, rugîndu-vă în același timp să lăsați deoparte pentru cîteva minute aceste simptome sărbătorești, și să discutăm despre unele mărunțișuri. E drept, aceste mărunțișuri vă vor reprofila probabil febra festivă, într-o febră de altă natură, vindicabilă însă și ea, nu atît prin măsuri sanitare cît mai ales prin măsuri administrative. Nu vă recomandăm nici un medic. Se vor recomanda singuri.

Așadar, să intrăm în subiect, adică în depozitele întreprinderii, intrucît acesta este, din păcate, subiectul găsit de noi, cu sprijinul masiv al directorialei dumneavoastră persoane. Am constatat, tovarășe Ion Ștefănescu, că la Depozitul nr. 1, Grivița, atît în lungul și în latul acestuia, cît și în șoproane în bună parte descoperite. Ia discreția ploilor și a umezelii, își plîng durerile reumatice 4000 metri pătrați de parchet.

Frate bun de igrasie cu suferinzii de mai sus este și o cantitate de bitum, care își inecă suferința în 600 de butoaie, lăsate descoperite în voia buletinului meteorologic. Butoaielor nu le lipsește nici o doagă. Butoaielor. Ne întrebăm, ce părere ați avea dacă în locuința pe care o ocupați, picioarele dumneavoastră directoriale ar păși pe un asemenea parchet?! N-ar face scîrț?... Scîrț acasă, scîrț la depozit! Ne doare, mai ales, al doilea scîrț, intrucît ne privește direct pe noi, beneficiarii....

În schimb la Depozitul nr. 2, Militari, situația se prezintă cu totul altfel. Nu vezi bitum, nu vezi parchete. Vezi numai chiuvețe, spălătoare și pachete cu faianță. Descoperite, bineînțeles. Dar să zicem mersi că le vedem totuși, deoarece zac într-un spațiu neîmprejmuit. În asemenea situație aceste materiale sînt oricînd în pericol să se transforme într-un «hocus-pocus, uite popa nu e popa»!... Pînă veți lua unele măsuri, vă sugerăm ca pe materialele respective să fixați o recomandare: «alegeți cu ochii, nu cu mîna»... Încercarea, moarte n-are. Mai cu seamă dacă n-are nici împrejmuire.

La același depozit, am observat, tovarășe director, am observat, ce să-i faci, o cantitate de instalații sanitare cu unele defectiuni, neînregistrate în nici una din evidențele depozitului. Sînt peseșne lăsate în plata domnului. Nu zic, dumnezeu e bun de plată, dar dacă rămîne la un

moment dat în pană de bani? Cine plătește lipsurile? Dumnezeuul întreprinderii, nu?... Ca să fie clar....

Tovarășe director, nu vă mai reținem prea mult. Încă trei, patru depozite și gata scîrțul!... La Depozitul nr. 3, Pantelimon, amprenta buneii gospodăririi este la fel de vizibilă. Vata minerală și vata de sticlă își poartă cu stoicism și cu apă de ploaie, soarta umedă ce le-a fost hărăzită. E adevărat, tovarășe Ștefănescu Ion, că toți sîntem o apă și-un pămînt, dar ni se pare că această zicală nu se referă și la vată... Poate cel mult la humă, materia primă din care au fost confecționați primii oameni, inclusiv directorii de depozite. Dacă această teorie se va confirma, aveți acoperire pentru cele 107 tone de humă, care zac informe, ca în prima zi a facerii omului, pe linia de garaj a C.F.R.-ului.

Aveți în subordine, tovarășe director, depozite fără număr, iar revista noastră are numai 16 pagini. Nu e drept să v-o dedicăm în întregime dumneavoastră, oricît ne-ați fi de simpatic. Ne-am gîndit să vă scoatem într-un supliment, însă contabilul-șef a refuzat. Cică n-are acoperire. Birocrat. Parcă cei 1000 metri pătrați de pînză asfaltată, zecile de tone de vată din depozitul Cățelu, au acoperire? N-au! Plouă pe ele. Și? V-ați necăjit? Aș! Necăzurile produc astenie. Iar întreprinderea dumneavoastră are nevoie de un director sănătos. Optimist!... Optimist chiar dacă unele depozite sînt lipsite de pază între orele 6—14 (vezi Depozitul 2, Militari). Optimist chiar dacă atunci cînd se livrează marfa, nu există nici un control la poartă. (Vezi Depozitul 7, Titan). Optimist chiar dacă magaziiile nu sînt asigurate cu încheietori și lacăte! (Vezi Depozitul 4, Obor). Optimist chiar dacă neglijența și nepăsarea se plimbă braț la braț ca într-un cîntec cu îndrăgostiți. (Vezi... preferabil să nu mai vezi nimic, că pînă la urmă directorul rămîne sănătos, și icterul îl facem noi)....

lubite tovarășe director, ne-a fost dat, — așa spuneam la început — să ne cunoaștem abia în ultima lună a anului. Totuși mai bine mai tîrziu decît niciodată. Deși susțin unii, mai bine niciodată decît mai tîrziu.

Dar asta vor hotări cei în drept. Pînă atunci vă dorim somn ușor, și vise plăcute.

«URZICA»

Cavalerul fluierului

E în armură? Nici vorbă!
E pe cal alb? Ți-ai găsit!
N-are, bietul, nici sulită, nici măcar o inofensivă scobitoare cu care să împungă, din cînd în cînd, pe cei douăzeci și doi de gladiatori săltăreți și impertinenți ai gazonului.
E pedestru ca un plutonier de administrație și mereu costumat în negru, culoare de catran, jale și doliu. Singura lui armă, în ultimă instanță, e fluierul. Uneori, fluier drastic de milițian, alteori fierăstrău inofensiv de greiere sau trompetă de copil rizziat. După cum e pedeapsa acordată, forța sau autoritatea ilustrului proprietar al acestui chiștoc sonor de metal.
Au existat în istorie cavaleri medievali, cavaleri teutoni, cavaleri de Malta, cavaleri de Calea Victoriei sau bulevard, iată că au apărut în zilele noastre și cavaleri ai fluierului.
Aleși pe sprinceană, acești judecători ai dreptății, în loc să umble ca oarba cu balanța prin sălile de tribunal, o poartă pe dumneaei, zeitatea aceasta legată la ochi, și pe terenurile de fotbal.
Reprezentanți, deci, și dumnealor ai justiției, cavalerii aceștia sînt un fel de judecători în chiloți și jambiere, oficiînd din diezul și bemolul

fluieracului la nivelul ierbii tunsă plastic.
Codul lor penal e codul țurloiului ciocănit neregulamentar, al bășicii introduse în cei șapte metri ai porții și ai pașilor pripiți, depășind linia de var regulamentară.
Ca să poți deveni cavaler al fluierului, trebuie, mai întii de toate, să ai o ținută morală de mucenic bizantin. Să cunoști regulile estetice ale fotbalului și-n somn, să nu bei decît pepsi și acela diluat și suc de caise și acela cu sifon, să nu joci decît table sau șah, lectura ta preferată să nu fie decît «Sportul» și revista «Fotbal», să fii cast și pur ca o statuie, să alungi din calea ta orice fel de aventură și să posezi o inimă de piatră, insensibilă, neinfluențabilă și nebintuită de fibrilații paroxistice.
Înarmat cu o armă liliputană, curajul cavalerului trebuie să fie neapărat de gigant.
Dumnealui trebuie să taie cu fluierul acesta mic în carne vie și să înfrunte, o dată sau de două ori pe săptămînă, nu numai douăzeci și doi de nebuni alergînd după minge, ci, uneori, chiar o sută de mii de nebuni, înghesuiți ca sardelele în cutiile de beton ale stadionului, vo-

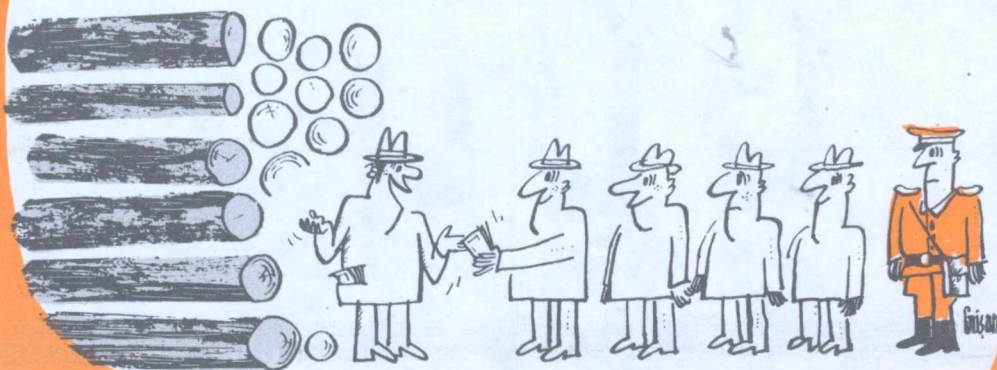
ciferind, amenințînd, pregătiți la cea mai controversată decizie să se transforme în canibali sau aruncători de greutate (mere, pere, roșii, sticle de limonadă, cite un pantof, cite-o trompetă ieșită din uz sau chiar ceasul de lingă tablele de marcaj).

Cavalerul marilor aventuri. Era și martir. Mai mult fluierat și huiduit decît aplaudat.
Ba chiar cite o dată, din senin, proiectilul nevăzut al mingii îl pocnește în ceafă și e obligat să-și inghită propria armă.

— Opriți jocul! Aduceți alt fluier tovarășului arbitru.
Cavaler? Ce fel de cavaler?
Extrema îi dă cu tifla, centrul înaintaș îl trece simbetel' într-un idiom străin, fundașul, ciocănindu-și capul cu degetul, îi demonstrează că dumnealui poartă pe umeri un autentic dovleac și halful de margine îi arată limba ca la poli-clinică.
Un cavaler cu burtă sau unul înalt cit un stilp de înaltă tensiune, ca interminabilul belgian Langenus de la vestita Balcaniadă.
Un cavaler care rămîne elev și corigent pînă la pensionare, căci toată viața primește note și încă din cele mai proaste.
Radu Urziceanu îi dă cinci, Eftimie Ionescu patru, Vasile Căbulea trei, Bocioacă patru, Marius Popescu doi și, mai darnic din an în paște, G.G. Nicolaescu, un șase.
Un cavaler nemulțumit chiar și în somn, căci nici somnul lui, nefericitul, nu e cruțat de aceleași coșmaruri și aceleași huiduieli:
— Unsprezece metri! Ce faceeee?
— Huooo, arbitru! Afară, arbitru!
(Din volumul în pregătire «FOTBAL CU PÎINE»)

Turturea Constantin, gestionarul centrului UEIL Orșova, a vîndut lemne în valoare de 40 000 lei mai multor persoane, înagîndu-și întreaga sumă de bani.

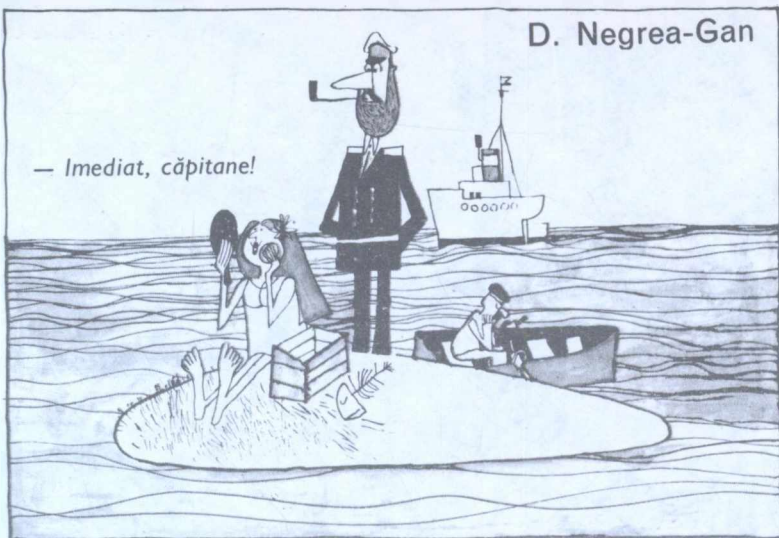

Desene de V. Crișan

Valeria Katz, contabilă la primăria comunei Dumbrovita-Brașov, a modificat un certificat medical al unei profesoare justificînd cu el absența ei de la serviciu.

— Dacă nu putea să fac și aici o modificare!.....

D. Negrea-Gan

— Imediat, căpitane!

Așa dau unii indicii

E grasă
ca o bucătăreasă
cu bustul puțin cam lăsat.
Părul lins,
necoafat
e cam rar.
Rochia e neinteresantă
dar
are în schimb un suris
care nu e urât
și — cam atît!

Așa dau unii indicii
despre frumoasa ta din tablou,
maestre
Leonardo da Vinci.

Epocare

Proștii!
Au încercat să fure «Gioconda»
să o închidă în seif-uri,
să o așeze pe numele LOR,
pe inima LOR, deprinsă cu plînsul.

În loc să îi fure surisul!

Rodica Tott

În noaptea de 9 iulie 1970, șoferul Neguț Atanase, macaragiul Bobleac Ion și sudorul Ioniță Gheorghe de la Uzina de utilaj petrolier Tîrgoviște, «au luat» din depozitul de tablă și profile al uzinei, 1537 kg tablă galvanizată în valoare de 17 414 lei.

— Eu sînt sudor, tu ești macaragiul, el e șofer. Dacă am fi luat în combinație și un contabil, ne venea acum mai ușor.

Am fost avansat!

Nu știu cum se face, dar de cînd am intrat în cîmpul muncii în calitate de referent II specialist, nu mi s-a întîmplat de prea multe ori să fiu avansat. Mai exact, nu mi s-a întîmplat chiar niciodată, așa că de rîndul acesta emoția și fisticeala au fost cît roata carului pe capul meu, cînd însuși directorul m-a chemat să mă anunte că în colectivul nostru de conducere s-a hotărît să fiu avansat în postul de șef al serviciului de inovații.

Și, numaidecît, directorul m-a felicitat. Dar asta a fost un fleac pe lîngă felul cum m-au felicitat, mai tîrziu, soția, cumnatul, cumnata, mama, sora, vecinii, vecinele și dușia Coca de la O.C.L. Piinea pe unde trec în fiecare zi cu sacoașă pentru o franzeală sau o intermediară.

Dar și acestea n-au fost decît bagatele, pe lîngă cum m-au felicitat colegii.

Popescu m-a îmbrățișat, m-a pupat și mi-a strigat în ureche:

— Felicitări, reîncîtări, felicitări și la mai mare!

— Mersi, dar...

— Nu face, mă, pe prostu' că nu-i cazul tocmai acum, cînd ne-a pus Dumnezeu mină-n cap la amîndoi.

— La amîndoi?

— Sigur. Că dacă te-a pus pe tine la inovații, acumă sigur o să meargă și inovația mea, care știi că stă de un an la birocrația ăia...

Am tresărit. Zic:

— Adică, vrei să spui că fiindcă sîntem prieteni...?

— Sigur că sîntem! Mai e vorbă.

Îi spun sec:

— Tovarășe, nu spun că n-am fi prieteni, dar eu sînt un om corect. Mă-nțelegi, nu e genul meu. Vreau să spun că nu sînt eu omul acela. Să nu te superi, dar...

Dar Popescu nu s-a supărat. Pur și simplu mi-a întors spatele. Tocmai atunci, răsări Vasiliu. Altă îmbrățișare.

— Să fie cu noroc!

— Să fie — zic.

— Noroc pentru amîndoi! — subliniază el.

Am o tresărire.

— Nu cumva ai și tu o inovație?

— Exact.

— Care așteaptă de un an?

— Da. Chiar a fost respinsă, pentru că n-am avut acolo, un prieten.

— Nici acum nu-l ai — i-am răspuns sec. Adică, îl ai, dar nu acolo. Dincolo. Adică nu la capitolul inovații, unde nu există prieteni, să știi. Există un colectiv de tovarăși, care analizează propunerile cu principialitate.

Vasiliu a dispărut subit și în locul lui s-a profilat cu bratele deschise Georgescu. N-am așteptat să fiu îmbrățișat. L-am întrebat de la distanță:

— Ai o inovație respinsă?

— Am.

— Și contezi pe...

— Da.

— Nu.

— Cum?

— Să nu contezi.

— Da' ce să fac?

— Ce ai făcut și pînă acuma.

Pînă la sfîrșitul programului am pus la punct vreo patru. Ceilalți s-au lăsat păgubași. Nu m-a mai felicitat nimeni. Nici măcar Mutulică, colegul meu de birou, vreau să spun fostul meu coleg de birou, pentru că acumă este subalternul meu.

Zic:

— Tu n-ai nici o inovație, acolo, în dosare?

— Ba da — zice — am, dar, hm... nu mai contez pe ea. Toți zic că ești un incoruptibil.

Mi-a părut rău de colegul meu, dar vorba lui mi-a plăcut. Mult de tot. Am povestit-o și acasă. Cum la început toți au crezut că au de-a face cu un... și cum acumă toți au înțeles că au dat peste un...

— Eu zic că ai exagerat — mi-a spus nevastă-mea într-un fel care m-a lăsat perplex.

— Cum adică, am exagerat?

— Adică, ce nevoie era să faci tu pe grozavul și pe principialul? Ce ți-a venit?

— Ce mi-a venit? Ce nevoie? Poftim, cap de femeie! E nevoie, cucoană, e nevoie, să știe tot omul cu cine are de-a face, să știe că eu unul nu susțin pe nimeni, că altfel, ce curaj am să mai susțin inovația mea, care știi și tu de cînd stă refuzată prin sertarele prăfuite de la inovații???

Victor Pițigo

— E o invenție foarte economică: acum, dacă fiecare are câte un televizor pe birou, n-or să mai lase treaba baltă să alerge pe stadion când e meci!

— Așteptăm niște delegați, nu? O să-i plimbăm prin oraș, nu? Poate o să plouă, nu?

— Da, tovarășe, tot biroul e pe teren în deplasare. Până cînd? Pînă epuizăm niște fonduri!

— Ce ne trebuia cireada asta de țapi? Sînt buni, tovarășe șef, la ședințele de analiză a muncii, să avem pe cine scoate vinovați...

— Am cumpărat tapetele vechi pe

D.S. PREȚ, FONDURILE!

— Așa n-or să se mai repeedă toți la bufetul din colț!...

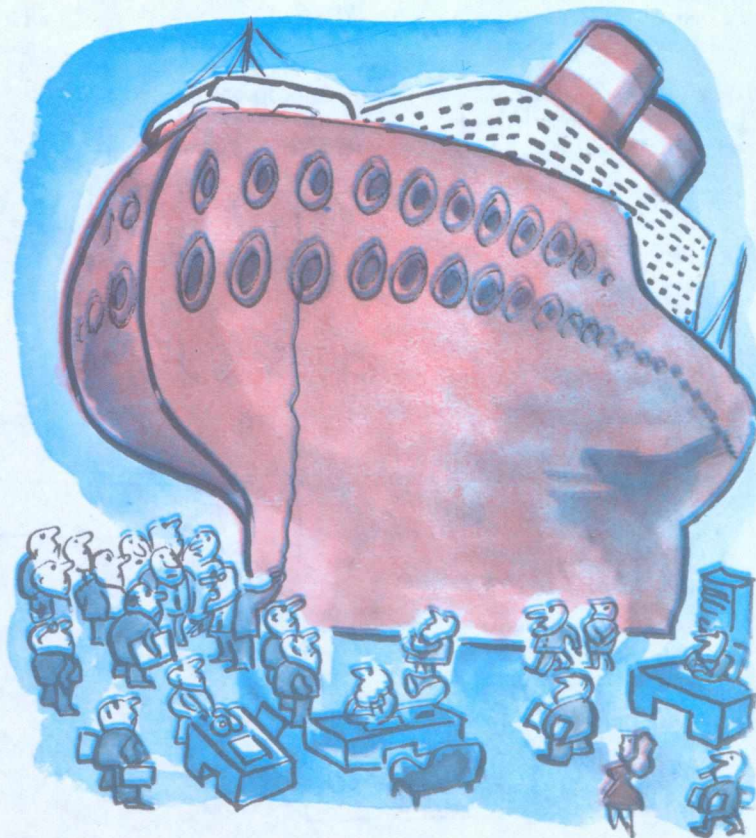
— ...E un chilipir, o ocazie atât de mare n-o puteam pierde.

— Și ce-i dacă nu avem orchestră și nimeni nu știe să cinte la fanfară?... Bază materială să fie!...

...voare pentru că nu se mai asortau la tapetele noi. Și am schimbat
...ă nu mergeau cu covoarele astea...

— Ce ne trebuia vaporul? Cu con-
troalele astea, dacă intrăm la apă...

Sadi Rudeanu

Deoarece se apropie sfârșitul anului, am găsit nimerit să public aici toate «înțepăturile» legate de profesiunea mea de umorist, care mi-au fost adresate de către amici și cunoscuți în cursul anului 1970. Fac acest lucru pentru a veni în ajutorul celor în cauză, pentru a nu le mai repeta și în anul 1971, cu speranța și siguranța că vor găsi altele. Este adevărat că, uneori, sint chiar eu «rampa de lansare» a acestor drăgălașe «glume», ca de pildă:

EU: — Nu știu, dragă, ce am! De vreo cîțiva ani, cum se strică vremea, mă dor picioarele!

EL: — Nu e de la vreme, bătrîne, e de la scris! Ha, ha, ha!

— Observ că măninci foarte sărat, dar te citesc și văd că nu-ți ajută! Ha, ha, ha!

— Treci duminică pe la mine, vine un amic care spune o mulțime de bancuri, poate mai scrii și tu ceva de ris! Ha, ha, ha!

— Am citit aseară ultima ta schiță! O să te dea fabrica de medicamente în judecată, că ții loc de «Ciclo-barbital»! Ha, ha, ha!

— De ce nu scrii tu, mă, numai teatru, că vin actorii cu hazul lor personal și te mai salvează! Ha, ha, ha!

EU: — Nu știu ce să mă fac cu puștiul meu! Are doi ani și încă mai urlă și plînge

toată noaptea!

EL: — Nu-l mai lăsa să te citească! Ha, ha, ha!

EL: — Tu i-ai citit pe Caragiale, Cehov, Mark Twain, pe mării umoriști?

EU: — Pe toți! De ce?

EL: — Mă întrebam de unde ai atîtea idei! Ha, ha, ha!

EL: — Și în actele tale ce scrie la profesie?

EU: — Ce să scrie? Umorist!

EL: — Fii atent! E fals în acte publice! Ha, ha, ha!

EL: — Ce leafă ai tu?

EU: — Păi nu ți-am spus? Aceeși leafă ca tine!

EL: — Ei da, dar eu muncesc! Ha, ha, ha!

EL: — Am citit schița aia a ta «Într-o seară de iarnă!» Ce ai pățit, dom'le, că am ris?

EU: — Nu e schița mea!

EL: — Ei, așa se explică! Ha, ha, ha!

EL: — Iubiți comeseni, avem în mijlocul nostru pe cunoscutul umorist, bunul meu amic, așa că beți repede două trei pahare cu vin ca să puteți ride la bancurile lui! Ha, ha, ha!

EL: — Vi-l prezint, duduie, pe prietenul meu! Este umorist, dar nu-l judecați după cum scrie! Mănincă și el o piine! Ha, ha, ha!

EL: — Mă, tu cum faci cînd scrii? Cum îți vin ideile?

EU: — Păi... observ viața, privesc în jurul meu, mă gîn-

desc o vreme, pe urmă mă așez la birou și-mi vine!

EL: — Eu cred că dacă te-ai gîndi mai mult nu te-ai mai așeza la birou! Ha, ha, ha!

EL: — Și tu cum ai ajuns umorist?

EU: — Soarta crudă!

EL: — A noastră mă, nu a ta! Ha, ha, ha!

EL: — Auzi, eu dacă m-aș apuca să scriu chestii dintr-astea cum scrii tu, cred că aș scrie zece pe zi!

EU: — Ce te face să crezi?

EL: — Păi nici eu n-am haz! Ha, ha, ha!

«Dragă amice, cu ocazia zilei tale de naștere, îți urez la mulți ani. Totodată îți doresc noi succese în muncă (deși nu le-am văzut pe alea vechi, dar așa se spune.)»

EL: — Tu îi citești nevesti-ti ce scrii?

EU: — Nu.

EL: — Țsta, dom'le, soț bun! Ha, ha, ha!

EL: — Ce faci pe aici?

EU: — Vreau să-mi cumpăr un stilou!

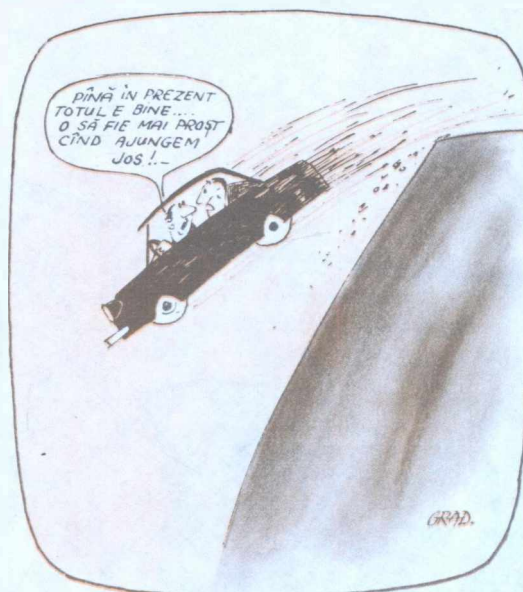
EL: — Păi n-ai?

EU: — L-am pierdut!

EL: — Și de ce nu profiți de ocazie? Ha, ha, ha!

EU: — Uite tată, ai o invitație. Ia-o pe mama și veniți deseară la spectacolul meu!

EL: — Îmi pare rău, dar la vîrsta mea nu mai pot să mă prefac două ore că mor de ris! Obosesc!

ȘARADA

Ahile-a spus amicilor, odată,
că este ferm decis să nu se-nsoare
și vorba lui stîrni o vilvă mare...
Timid, nu-l socotise nici o fată..

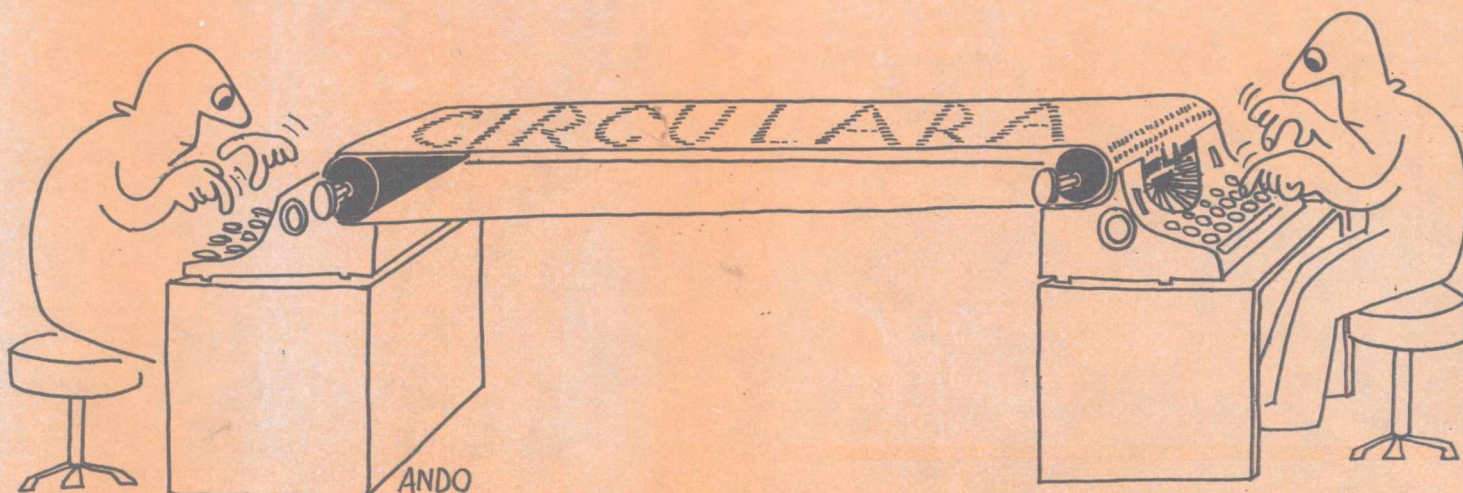
Soții i s-au propus, ispititoare,
cu zestrea-n mii de taleri măsurată,
dar hotărîrea-i fu nestrămutată:
s-audă, nu voia de-nsurătoare.

Peleu, ce socotea că-i este tată,
îi puse întrebarea delicată
de nu cumva îl sperie femeia...

Ahile însă-i dezlegă șarada:
— Homer m-a prevăzut în Iliada
și nu vreau să pătrund în Odiseia!

M. Garfu

Octavian Andronic

V.D. Popa

Nu-l mai văzusem demult pe Mitică, prietenul meu. Și, natural, cind ne-am întilnit pe stradă ne-am bucurat amindoi. Pe urmă însă eu m-am întristat. Amicul nu mai părea a fi în toate mințile. Peste pantalonii lui își pusese un briu de satin în dungii. Îl luai deci pe ocolite:

— Dacă te supără șalele, de ce ți-ai pus briul peste pantaloni și nu direct pe piele?

— Care briu, dragă? se miră el ca un om normal. Nu vezi că e căptușeala pantalonilor?... Cei de la Fabrica de confecții Călărași au cusut-o vizibil pe față la 1 324 perechi de semi-tergal. În compensație însă, au pus cataramele invers... Dar despre cusăturile astea șerpuite ce părere ai?

— Știu eu?... Poate că acolo, în fabrică, mașinile de cusut sint unse cu alcool, în loc de ulei, după care bietecele ace o pornesc pe trei cărări... Dar de unde ai pantalonii!

— De la pinacoteca «NU».

— Cum adică?

— Pinacoteca de produse refuzate.

— Păi pinacotecile sint de tablouri...

— Exact! Iar aici fiecare exponat te lasă tablou... Hai s-o vizitezi și tu.

Fiind vorba de niște refuzuri, puteam să-l refuz? Desigur că nu! Așa am ajuns amindoi la pinacoteca de care-mi vorbise. Sala era mare, dar întunecoasă. Mitică mă lămuri de ce: autorii exponatelor nu trebuiau puși într-o lumină bună. Ca urmare, din cauza întunecimii, mă împiedicai de o stivă de cherestea așezată lingă intrare.

— Au! am țipat eu de durere.

— Exact așa a spus și Combinatul pentru exploatarea și industrializarea lemnului Ploiești, cind toată cherestea asta, însumind 34 de refuzuri într-o lună, a trebuit să fie resortată la Galați și Constanța...

— Dar ce au scindurile?

— Sint atit de umede încit ai crede că sint din lemn de salcie plingătoare.

— Mitică, știi ceva? Fă-mi și mie rost de citeva scinduri...

— Ce vrei să faci cu ele?

— Le pun în tavan la baie. Și, cind apa nu curge din lipsă de presiune, folosesc cherestea în loc de duș.

— Mai bine pui scindurile peste parchet, în casă. Și cind calci pe ele vara, ai în toate odăile fintini arteziene.

Mai departe, se etalau citeva baloturi mari cu eticheta «Pale-teron fabricat la Dorobanțul, Ploiești».

— Valorează vreo 400 000 lei! mă informă Mitică devenit ghid. Dar ia privește atent culoarea. Este cam albastră...

— Baloturile sint de toate culorile, măi Mitică.

— Este cam albastră situația pentru cei de la «Dorobanțul». că toată

marfa asta a fost refuzată de Combinatul textil Constanța, pentru diferență de nuanță față de culoarea contractată.

— Vasăzică fabrica n-a scos-o la vopsea cu pale-teronul!

— Și nici cu beneficiarul! mă completă prietenul.

Atenția mi se îndreaptă pe urmă asupra unor butoaie mari.

— Aici este vin superior de regiune, de la Mizil, livrat Clujului de către Combinatul de industrie alimentară Prahova! mi se explică.

— Și cum a nimerit aici? A refuzat C.F.R.-ul să-l transporte?

— Nu!... Toți cei 14 600 litri pe care îi vezi au miros de cisternă. Iar cei de la Cluj au spus că ei nu-și schimbă profilul ca să devină combinat farmaceutic.

— Cum farmaceutic?

— Păi acest vin cu «bucet» de cisternă e bun doar ca leac pentru alcoolici. Cine bea un pahar, se lasă de băutură pe viață!

— Dacă miroase, cum mai este vin superior?

— Iaca bine! Dacă nu era superior, miroase a bidon, că e inferior cisternei...

De la butoaie, ne-am oprit în fața unei stive înalte formată din dale pe care le-am privit atent.

— Dacă sint hexagonale de ce te uiți la ele pătrat? mă întrebă Mitică.

— Parcă sint ciobite și cu goluri între straturi...

— Află, dragul meu, că, așa cum sint, întreprinderea de prefabricate din beton, Călărași, a băgat în ele zeci de mii de lei.

Din curiozitate, am luat o dală și i-am dat drumul pe podea, unde se sfărimă.

— Măi Mitică, unde vezi tu bani în ele? Înăuntru nu este nici măcar o monedă de 5 bani.

— Bani sint în materia primă și în munca folosită degeaba cu aceste dale pentru că, datorită stării lor necorespunzătoare, beneficiarii le-au refuzat.

Intr-un alt colț din sală, am întilnit numeroși suporți produși de «Vulturul» Comarnic. Se numeau RCA, dar erau DCA, după cum stabilise beneficiarul — Uzina de mașini grele București — care îi refuzase. Mitică imi povesti că, după livrarea comenzii, între beneficiar și furnizor avusese loc următoarea convorbire telefonică:

— Ce-s ăștia?

— Suporți!

— Suporți dumneata, poate, dar nu eu o asemenea marfă necorespunzătoare!

După ce am vizitat și restul exponatelor din Pinacoteca «NU», l-am întreat de ce este intrarea gratuită.

— Păi plata îi așteaptă pe cei care au produs aceste exponate.

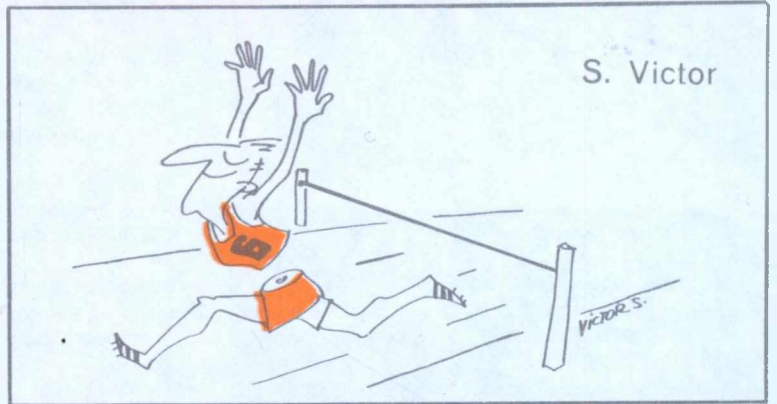
— Să te audă forurile superioare!... Dar dacă, și de data asta, se vine tot cu un refuz?

A. Poch

Apropo...

S. Victor

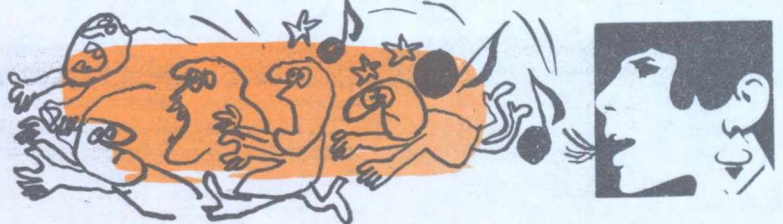
Steaua fără voce

Al. Cotrobi

O păuniță oarecare
Plăcută la înfățișare,
Dorind să-și facă altă soartă
Și-a pus în gînd să facă artă.
De fapt, credea păuna mea,
C-așa frumoasă cum e ea,
În orice săli putea s-apară
Să cînte muzică ușoară!
Va face chiar turnee-n lume,
Va fi o «stea», va fi un «nume».
Zadarnic unii încercau,
Mai voalat sau chiar pe șleau,
Să-i spună tinerei soliste
Că nu e bine să insiste.
Dar, păunița n-auzea
Urmînd cu calm voința sa.
Făcu bel-canto și frazare
C-un graur și-o privighetoare.

Plătind acestora bani grei,
Impozit pe... speranța ei.

.....
Chiar la concertul de debut
«Păuna-ștea» a și căzut...
E drept că frumusețea ei
Sclipea în jerbe de scîntei
Pe chipul său suav, divin,
Pe trupu-i svelt de manechin,
Iar coada-i splendidă-o vedeai
Cînd «maxi-jupe», cînd «evantai».
Dar cînd, în fine, a țipat
Cu glasul ei pițigăiat,
Vă-nchipuiți că-ntreaga sală,
Cît zici: «păun», rămase goală.
MORALA:
Cînd ai asemeni voce spartă
Fă arta modei, că-i tot artă.

— Știi, dacă nu găsim țeava aia fisurată, riscați să vi se degradeze locuința!!!

— Ce mai încoace și încolo, liftul nu e bun. Nu poți să urci o masă, un șifonier, un dulap, că imediat se strică!

OM
70

(ÎN ORIGINAL)

Mi-e foarte dificilă existența
Și caut un pretext să-mi eleveze
Moralul sau să mă deconecteze
De ambiant și să-mi găsesc valența.

Au început să mă oripileze
Aprecierile și complezența....
Prefer, în consecvent, indiferența
Și nu permit oricui să m-abordeze.

Ei spun că sînt abscons, abstruz, ermetic
Și că prezint sindrom patogenetic,
Dar nu-i decît carența lor de gnosă.

În ceea ce privește a mea bosă,
Înclin să mă ghidez cu sapiență
Și rejetez orice incongruență.

(ÎN TRADUCERE)

Viața în comun mi-e o povară
Și caut sprijin care să-mi ridice
Moralul și voința, cum s-ar zice,
Să pot fugi de cei ce mă-nconjoară.

Mă supăr mai grozav ca de o price,
Cînd unii mă tîmie, bunăoară...
Prefer indiferența, așadară,
Și foarte rar zic unuia: «amice».

Toți cred că sînt ciufut, închis în mine,
Că-s un bolnav, adică nu mi-e bine,
Dar ei, de fapt, nu pot să mă cunoască.

Nu știu că aplecarea mea firească
E să mă port cu multă chibzuire
Și să resping orice nepotrivire.

Pentru conformitate Barbu Alexandru

CONFESIUNEA MIZANTROPULUI PREȚIOS

V. Ștefăneanu

CHESTIE «INGINEREASCĂ»

Om de ispravă, inginerul-
agronom al C.A.P.-ului din
Blandiana, județul Alba, des-
fășoară o muncă rodnică. În
activitatea sa predominau
două obiective de bază. Pri-
mul: înainte de a pleca la
slujbă bea. În timpul servi-
ciului, din nou bea. Al doilea
obiectiv: problemele de în-
sămîntat, arat și recoltat le
rezolva din birou.

«Urzica» a sesizat acest caz
Direcției agricole județene,
care a răspuns că într-adevăr
inginerul se «îmbuteliază» cam
des cu alcool, iar cu munca pe
cîmp e în ...«divorș». Pentru o
asemenea «recoltă» inginerul
a fost retrogradat pe timp de
trei luni.

Că doar toamna se numă-
ră... sticlele.

TURISM LA... DOMICILIU

Pe unul din «traseele» Agen-
ției O.N.T.-Dolj s-a ivit un
hop. Acest hop e în legătură
cu faptul că agenția a acordat
credite în valoare de 276 000
lei unor cetățeni care au în-
cheiat contracte pentru caza-
rea turiștilor. Baniii respectivi
trebuiau folosiți pentru ridi-
carea gradului de confort în
spațiile contractate.

«Ospitalieri» craioveni însă,
în loc să cumpere mobilă,
lenjerie, covoare, frigidere,
perdele etc., au investit banii
în de toate... pentru ei. Unii
și-au cumpărat materiale de
construcții, mașini de spă-
lat sau de cusut, alții au încins
chefuri și așa mai departe.

În urma articolului publicat
în nr. 15 al revistei noastre,
în care era criticat modul de
folosire a creditelor acordate,

s-au luat măsuri de anulare a
împrumuturilor unui număr
de 19 cetățeni, iar salariații
O.N.T. vinovați au fost sanc-
ționați administrativ.

Că nici așa, «vine la masă»
cu ce ți-ai adus de-acasă!

LICEU «PROMOVAT»

Unele aspecte negative cu
privire la executarea lucră-
rilor de supraetajare a Liceu-
lui nr. 2 din Reșița au fost
«examine» în «Urzica» nr. 16.

Catalogul neajunsurilor cri-
ticate cuprindea: proiect pre-
dat cu... corigențe, indisci-
plină pe șantier, termenul de
predare aminat de pe un tri-
mestru pe altul etc.

Apariția articolului în «Ur-
zica» a constituit un «extem-
poral» eficace pentru con-
structori și, în urma măsurilor
luate, liceul a fost terminat.

Pentru modul defectuos în
care s-au desfășurat lucrările,
inginerul-șef al întreprinderii
de construcții și inginerul-șef
al șantierului au fost înlocuiți.

Și dacă s-au luat măsuri,
n-au mai fost greutăți.

I. Vasile

Mini-dialoguri despre...

«COLECȚIONARI!»

— Te rog explică-mi ce s-a întâmplat cu electromotorul demontat discred de la unul din utilajele Întreprinderii de piese radio și semiconductori Băneasa?

— Foarte simplu! Profitând de neatenția celor din jurul său Cîrciu Ion, salariat la această întreprindere, a deșurubat în mare viteză un electromotor de la locul lui, iar apoi a încercat să plece cu el acasă.

— Și a reușit?

— A reușit... să fie prins, tocmai cînd să spună că-i totul în regulă!

— Așadar, nu s-a ales cu nimic!

— Vă înșelați! Cînd «extragi» un electromotor dintr-o fabrică te alegi cu destule. El, de pildă, încă nu știe exact rezultatul deoarece cazul e încă în discuție. Dar în câteva zile se rezolvă problema. Că o dată cu acest caz se analizează și cel al lui Poșa Gh. de la aceeași întreprindere, care a pornit-o spre domiciliu cu numai 100 bucăți de tranzistori în buzunar!

— Dar ce și-au închipuit dumneilor, că o să transporte acasă o parte din fabrica de piese radio?

— Pesemne! Cine știe, poate că vroiau să înființeze o... filială!

— În sfîrșit, să văd acum pe unde or să scoată amîndoi cămașa?

— Eu știu anticipat!... Pe... «unde lungi»...

...MACINĂ MAI IUTE MOARĂ

— De cine spuneai că aparține moara din comuna Cîlnic, județul Alba?

— De C.A.P.-ul din localitate. El e «proprietaru'!»

— Atunci cum de a fost lăsat de capul lui morarul Bobeș Vasile, care o bună bucată de vreme nu a înregistrat în evidente uiumul pe care-l oprea și pe deasupra mai și măcina fără să elibereze chitante!

— Au avut încredere în el!

— Dar văd că au continuat să aibă încredere și după ce l-au găsit... în stare de neregulă!

— E adevărat, însă numai o foarte scurtă perioadă, că pe urmă președintele C.A.P.-ului l-a luat la ochi, pînă s-a lămurit pe deplin cu cine are de-a face!...

— Și ce măsuri s-au luat ca la moară de azi înainte să se macine cum scrie la carte?

— L-au schimbat pe morar. Treaba aceasta l-a «măcinat» rău, că uite, i s-au dus pe apa Simbetei toate beneficiile pe care și le aranjase.

— Ghinion! Că după cum i-au mers un timp treburile, avea omul impresia că-i angajat la... «Moara cu noroc»!...

FRIGIDERUL FERMECAT

— Dar ce s-a petrecut la centrul de carne din șoseaua Berceni nr. 95

în ziua cînd se adunase în fata ușii atîta lume?

— Scandal mare! Au venit mai întîi cîțiva cumpărători și onor vizitatorii le-au spus dezolați să plece că degeaba stau. Nu-i carne și la revedere! Cînd, ce să vezi, vine unul care avea dreptul să facă control și cînd a deschis dulapul frigorific a găsit înăuntru o apreciabilă cantitate de carne de vacă, tranșată în apetisante vrăbioare și rasoale.

— Ce vorbești, dom'le! Care va să zică aveau negustorii carne pentru nu știu cite fripturi și ciorbe și ei făceau pe disperatii că nu sînt aprovizionați!... Bănuiesc însă că, în clipa cînd a fost deschisă ușa frigiderului, i-au trecut toate nădușelile!...

— Bineînțeles! Și-au dat pe loc seama că nu mai au nici o acoperire!

— Ca să vezi, oameni în toată firea să comită o asemenea proisie! Și cînd te gîndești că în frigiderul cu pricina, pare-se, aveau și ceva creier...!

UN GOSPODAR EXEMPLAR...

— Întreprinzător, inginerul Bota Adrian! A fost pînă mai deunăzi șef al Șantierului 8 construcții Timișoara!...

— Ce vă face să-l caracterizați astfel?

— Rezultatele obținute pe... plan casnic! Cu materialele șantierului și cu o parte din salariatii aflați în subordinea sa, i-au fost executate bine, extrem de repede și mai ales pe gratis, o serie de lucrări pe lingă și în casă! S-a amenajat de urgență un șorpon destinat adăpostirii garantate a automobilului, a fost parchetat și faiantat cu mult dichis întregul apartament, iar «suplimentar», din banii șantierului, și-a confecționat la o cooperativă trei corpuri elegante de bibliotecă.

— Mai lipsea să-și facă și cîteva costume și era... «tacîmul complet»

— N-o fi vrut să întindă prea mult coarda...

— Se poate! Cu atît mai mult cu cît oricum a primit un costum «reiat» pentru care nu i s-a cerut nici un ban...

— Așa i-a fost dat! Să aibă de toate fără cheltuieli. Avocatul ce l-a mai costat, dar în rest mai ceva ca-n basme, care în cazul de față nu-s povești...

RUBRICĂ REALIZATĂ DE

Dan Manolescu

(Pe baza corespondențelor primite respectiv de la: Deleanu Constantin, Grigore R, Săndulescu Jean și Vintilă Marin).

POANTE LA PATRA

Giuseppe Navarra

Mihai Grosu

ORIZONTAL:

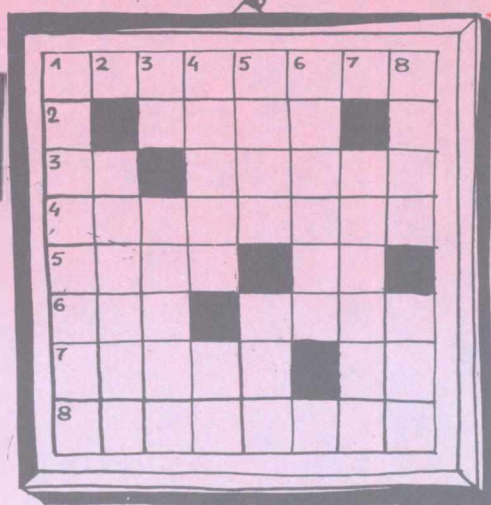
- 1) Un buzunar în care nu se găsește nici un leu.
- 2) Stiloul lui Shakespeare.
- 3) Cînd ea nu e la etaj... — E cam albatru.
- 4) De la mare la mic.
- 5) Atrage toate bețivele. — Stau în bloc.
- 6) Lemn bun. — Pe unde apuci.
- 7) Deosebit de comună (pl.) — Așa începe orice iubire.
- 8) Are mai multe direcții.

VERTICAL:

- 1) Merge ca ceasul.
- 2) Ape repezi.
- 3) Semicorp — Este în toate facultățile.
- 4) Jos pălăria. — Bun de legat.
- 5) Singur pe lume -- E cît se poate de plat.
- 6) Le vezi pe toate străzile.
- 7) Te face să rîzi mînzește.
- 8) Valurile Dîmboviței — Alb și negru.

Fără cuvinte

POANTE LA PATRAT

Dezlegare careu nr. 19

1) MOTOR — HOP 2) EXAGERĂRI 3) SICANE — AB 4) EG — RUBURI

5) REN — MIM — C 6) INIMI — AȘA 7) E — MĂTURI 8) ȘIRET — TE 9) DOCT — ALAI

Cîștigător nr. 19
STĂNICĂ VICTOR
Str. Costilei nr. 17, Loco

Abonamentul anual atrînitul pe cel de al treilea trimestru a fost obținut de către cîștigătorul BELLU M. PETRICĂ din Constanța.

Din POSTA REDAȚIEI

Am primit din partea Cenaclului literar și de artă «I.L. Caragiale» din Iași, lucrările de mai jos, asupra cărora sintem rugați să ne spunem părerea. Deoarece părerea este bună, le facem intrarea în spațiu chiar în această pagină.

EPIGRAMĂ

Echipa de baschet nu prea are jucători tineri.
«Tovarăși, vă declar c-a venit clipa Să luăm măsuri de-a-tineri echipa..»
Le spuse antrenorul cu temei.

De-atunci iau toți Gerovital H3.
Gheorghe Petrone

MAXIME

● Cînd ai oaspeți, nu fi ospătar, ci... ospitalier.

● Creația nu vine de la orice... creatură.

● Nemuritorii nu-și caută... loc de veci.

● Decît înfumurat, mai bine înflăcărat.

Dumitru Angheluș

● Poeții au Pegasul, criticii șaua.

● Omul care merge pe mai multe cărări nu ajunge la nici un capăt.

Petru Pascariu

ANECDOTE

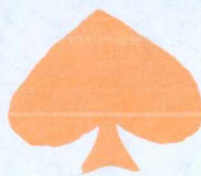
Politețe
— De ce bați, omule, așa de tare în ușă?
— Vă rog să mă scuzați. Credeam că nu sinteți acasă.

La chirurgie
După o lungă operație, un bolnav se trezește și îi spune chirurgului:
— Domnule doctor, era gata-gata să vă pierd...

La baie
— De ce nu te speli cu săpun?
— Nu vreau să-mi stric tenul.
— Dar și pe miini ai ten?

Spectator
— Cînd cîntă Costică din solz de pește, te adoarme.
— Poate că e solz de somn.

Petru Aioanei

SĂ NU EXAGERĂM...

Cineva afirma că 11 salariați de pe Șantierul de construcții nr. 3 Bercești au primit abonamente ITA în perioada concediului de odihnă. Faptul, nepărinđu-ni-se prea legal, ne-a determinat să ne adresăm unuia din cei vizați...

— Cum justificăți această neregulă?...

A răspuns oarecum iritat:

— Nu-i neregulă, e o simplă coincidență. Neregula e că alți patru foști salariați au primit și ei abonamente, deși nu mai au nici în clin nici în mîncă cu șantierul.

Punînd aceeași întrebare lui Cristea Tudor, unul din cei patru «foști», a replicat supărat:

— Neregulă pare cam exagerat spus. La noi e vorba de o mărunță cacealma, așa de vreo două luni. Întrebați-l însă pe Voicu Aurel. El a avut abonament gratuit pe un an de zile și primea și indemnizație de șantier.

Voicu pare indignat de-a binelea:

— Ce alită gălăgie pentru un fleac de abonament?... De mine vă legați, dar pe inginerii Constantin Nedelcu și Nicolae Gheorghe, care au beneficiat de cazare gratuită în blocurile șantierului, nu-i vedeți?...

Mergînd din aproape în aproape, ca-n demonstrarea teoremelor matematice, solicităm părerea inginerului Nedelcu

— Vedeți, ăsta e defectul dumneavoastră. Exagerați!... Mai bine v-ați interesa de cei care primesc salariul ca și cum ar fi angajații noștri, dar care în realitate muncesc în altă parte. Așa cum e tehnicianul stomatolog Gheorghe Cornel, care de fapt lucrează la cabinetul dentar al Ministerului Construcțiilor Industriale, și alții.

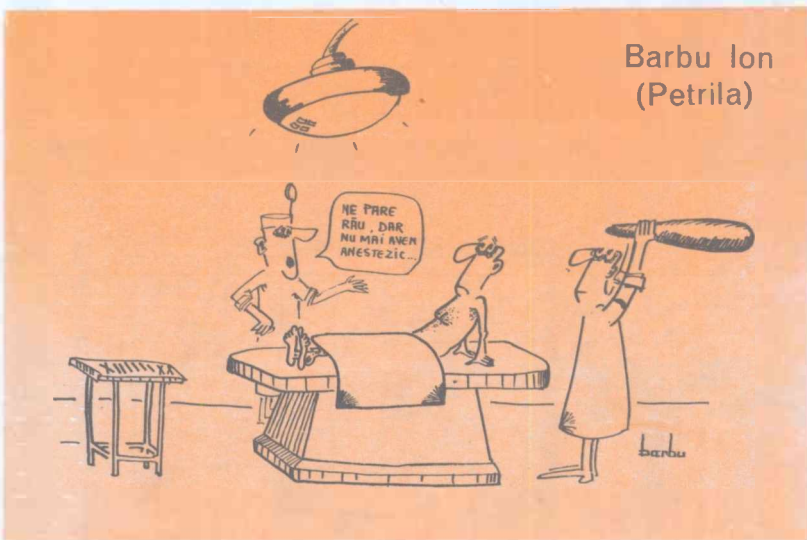
N-am mai întrebare care sint acei «alții». De data asta indign rea ne-a cuprins pe noi. Ne-am îndreptat către birourile conducerii șantierului să reclamăm cazul. Am bătut la ușa inginerului-șef-adjunct și ne-a răspuns... o secretară:

— Tovarășul inginer-șef-adjunct Nicolae Gheorghe nu-i aici... Dumnealui lucrează de fapt în centrală.

Apoi a adăugat ca un fel de scuză:

— E adevărat că pentru aceasta primea și o indemnizație lunară de conducător de șantier, dar... Să nu exagerăm, tovarășe!...

Barbu Ion
(Petrila)

„URZICA“

Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Secretariat 15.38.56;
Secția scrisori 14.60.34
Tiparul executat la
Combinatul Poligrafic
„Casa Scintei” 44.601

În curînd va apărea

ALMANAHUL

„URZICA“

256 pagini de umor
în culori,
bogat ilustrat

IN VINO... LIPSURI

Vechii romani susțineau că «in vino veritas». În baza acestui dicton și a unor delegații legale, revizorii au ținut să vadă cît adevăr sta în vinul de la Secția de vin-alcool Hunedoara a întreprinderii cu același nume din localitate. Și de cum s-a început inventarul, pe comisie a apucat-o amețeala. Acolo, mirosea de la o poștă a necinste.

Inventarierea, deși făcută pe nepusă masă, a început cu țuica. Gestionarul Tudor Ioan i-a servit pe revizori cu o lipsă de trei mii de litri, chipurile, scurși din budane la preluarea de la producători, Comisia însă n-a luat în seamă spusele lui, pe considerentul gastro-nomic că țuica merge cu măsline și nu cu gogoși.

După acest mizilic, s-a trecut la vin. Aici situația nu era deloc roză, lipsurile fiind — vorba ceea — cît «Dealul Mare»: cinci vagoane de vin, dintre care patru vărsat și ultimul imbuteliat! Interesant este că Tudor avea încă din anul 1968 o lipsă de două vagoane de vin. Dar, la fiecare inventariere, inducea în eroare comisia respectivă, declarînd toate butoaiile pline, cînd o bună parte din conținut își luase demulț Valea... Călugărească. În plus gestionarul trecea în inventar, ca fiind ale depozitului, vinul și țuica lăsate în custodie de beneficiari. Cu alte cuvinte, pentru a-și furniza acoperirea necesară, beneficia pînă și de beneficiari.

În felul acesta, de-a lungul a patru ani, lipsa a crescut, atingînd cantitățile de mai sus. Noroc că ultimul control i-a pus cep. Iar atunci, cică, gestionarul, și-ar fi spus:

— Dacă știam cum va ieși de data asta cu vinul și țuica, mă făceam Tudor Ioan... botezătorul!

VĂ PREZENTĂM PE

VITALI NIKOLAEVICI GORIAEV,

unul din cei mai marcanți caricaturiști sovietici, care de curînd ne-a onorat cu o amplă expoziție deschisă în sălile Dalles.

Încă în timpul studiilor (făcute la Institutul poligrafic din Moscova sub îndrumarea lui S.V. Gherasimov, D.S. Moror și A.A. Deineka) debutează în caricatură. Din 1937 devine colaboratorul permanent al revistei satirice «KROKODIL». În timpul marelui război de apărare a patriei, Goriaev a fost unul dintre organizatorii «Vitrinelor Tass», de asemenea organizatorul și principalul desenator al gazetelor «Umorul frontului».

Ilustrator de mare talent al literaturii satirice a lui Mark Twain, Maiakovski etc., Goriaev s-a consacrat în ultimii ani mai ales ilustrării Povestirilor petersburgheze ale lui Gogol și romanului lui Dostoevski «Idiotul», creație larg reprezentată în expoziția din București. Ilustrațiile pentru «Povestiri din Petersburg» au fost distinse cu Premiul de Stat al U.R.S.S. și cu multe medalii la

expoziții internaționale.

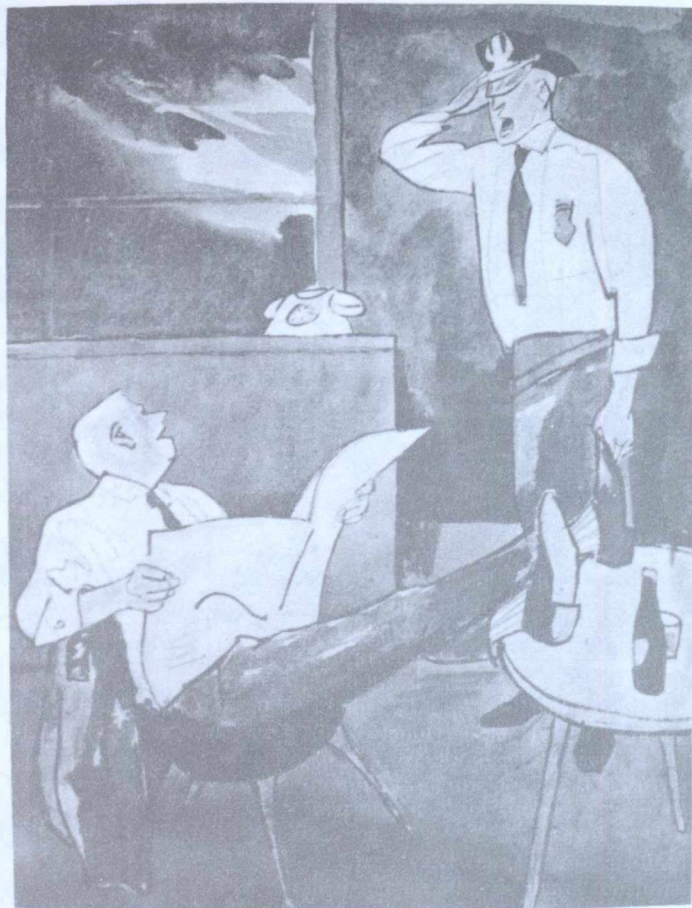
Călător neobosit, atent observator al vieții contemporane în manifestarea ei atât de dinamică, V. Goriaev a realizat în ultimii 15 ani multe reportaje grafice constituite în serii: «Americani la ei acasă», «Prin Franța», «Ceylon, colonialismul pleacă în trecut».

Linia vie, impetuoasă și elegantă, tușa vibrantă dau acestor desene reluate, finite și realizate de fapt în atelier, prospețimea impresiei fugare, a instantaneului în care se împletește umorul cu poezia, compoziția amplă cu racursurile savante ale personajelor, scena de gen cu portretul și caricatura.

Expoziții personale ale artistului au fost deschise în Uniunea Sovietică și peste hotare.

Opere ale lui V.N. Goriaev se află în Galeria de Stat Tretiakov și în Muzeul de stat de artă plastică S. Pușkin din Moscova, în Muzeul Rus de Stat din Leningrad și alte muzee și galerii din U.R.S.S.

A. P.

— Domnule șef al poliției, niște criminali au aruncat în aer biserica negrilor...

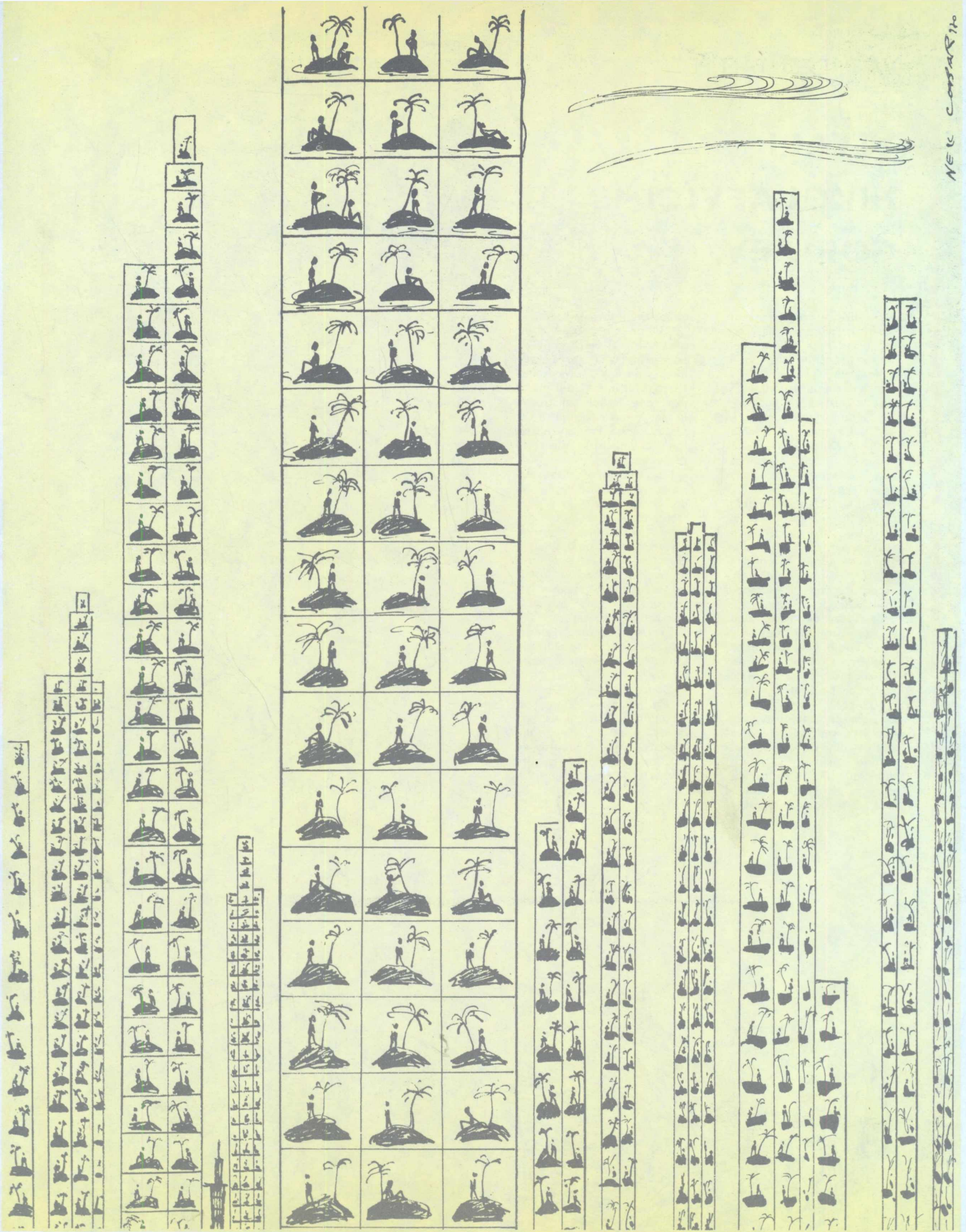
— O să-i pedepsească Dumnezeu...

«NASUL» (N.V. Gogol)

«MANTAU» (N.V. Gogol)

Desen de Nell Cobar
(premiat cu «OSTEN-ul de aur» la Salonul
internațional de caricatură cu tema «OMUL
ȘI ORAȘUL» — Skoplije, Iugoslavia)